

La Nathalie Gonçalves, el Xavier Fuguet i el Pep Gil pujant el camí de la Santa Cova de Montserrat durant la 33a Matagalls-Montserrat del 2012. Foto de Toni González.

www.santjust.org/seas

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

— 6 i 7 juliol

Excursió de Veterans al cim del Monteixo (Vallferrera, Pallars Sobirà)

— 13 i 14 juliol

Travessa de Salardú a Sant Maurici per Colomers i port de Ratera (Aran - Pallars Sobirà)

— 20 juliol

Sopar de Lluna Plena a can Ribes (Collserola). Enguany el Sopar compleix la seva desena edició

— 26 al 28 juliol

Excursió del Grup Veterà al pic de Boum (Pirineu aragonès)

— 6 setembre

Termini de presentació de les fotografies per al Concurs Fotogràfic

— 13 setembre

Presentació de la nova activitat SEAS Trail Running dirigida a corredors de muntanya. Es farà al local a les 20 h

— 14 setembre

Sopar de Motxilla al Pati del Roure de l'Ateneu amb la votació popular del Concurs Fotogràfic i el lliurament de premis. Durant el sopar es farà el reconeixement als socis que fan 25 anys de socis

— 29 setembre

Inici de la nova activitat «Excursions en família». Vegeu més informació a la pàgina 19 d'aquest butlletí

— 29 setembre

Primera excursió del nou cicle temàtic de conferències i excursions «La mineria a Catalunya»

— 6 octubre

18a Caminada Popular de la SEAS per Collserola

— 12 i 13 octubre

Excursió del Grup Veterà pendent de determinar

— 18 octubre

Primera conferència del nou cicle temàtic «Minerals i roques: la gènesi dels jaciments minerals» per Lluís Solé

— 20 octubre

Excursió del nou cicle temàtic pendent de determinar

— 24 octubre

A les 20 h, inauguració al Centre d'Informació Municipal de can Ginestar de l'exposició «Paisatge i traç a través dels butlletins de la SEAS». L'exposició romandrà oberta fins al 26 de novembre.

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre al local de la SEAS, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador. Informació sobre les matinals al telèfon 93 371 51 98 (nits). Les excursions del Grup Veterà tenen horaris de sortida variables.

COL·LABORACIONS

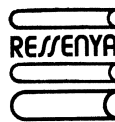
Ajuntament de
Sant Just Desvern

FLORETO
Creu 66. Tel 933723103

CISTELLERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364

LLIBRERIA RESSENYA
Creu 54. Tel 933710843

IMMACULADA AMAT / JUST AMIGÓ / MARCEL-LÍ CAMATS / FRANCESC HOMEDES

Butlletí de la SEAS

Núm.307 Juliol/Agost 2013

MATAGALLS MONTSERRAT 2003-2012

Pep Gil Durillo

Potser el temps que passa inexorable ens fa canviar i on hi havia un NO taxatiu, ara diem Sí, amb la boca grossa o petita, però ja no és un no. M'ho havia dit més d'una vegada, el meu amic i cunyat, en Francesc Castillo, ara Cesc i abans per a molts i per a mi en Tito. «Vols fer la Matagalls?, per què no vénis a la Matagalls?, hi anirem amb el Lluís el guapo». Més o menys aquestes i d'altres similars van ser les fórmules emprades per animar-me a participar-hi. «Esteu xalats, fer vuitanta i pico km, en menys de 24 hores, sense parar; no compteu amb mi, és de sonats». Eren les meves respostes, una i altra vegada. Però, quasi sempre hi ha un però. Van arribar els cinquanta, sí, cinquanta anys; potser ara el xalat, el sonat, el ximple era jo i em vaig fer una simple pregunta, per què no participar?, ara o mai, amb mig segle al sarró no puc esperar pas gaires anys més. Bé, dit i fet, i sense més històries ni preàmbuls l'estiu de 2003 em mentalitzo i em començo a preparar per la que seria la meva primera Matagalls-Montserrat (M-m des d'ara).

La idea bàsica era participar, provar-me a mi mateix i procurar acabar dins de les 24 hores. Sí, aquesta era la idea de cara a tothom, però podria provar d'enganyar-vos, potser ho podria aconseguir, però a mi no em puc enganyar, jo volia participar i acabar, sí o sí, i em vaig preparar

La sortida a Coll Formic en la meva primera participació el 20 de setembre de 2003. Foto de Pep Gil.

físicament, però sobretot psíquicament, i vaig acabar, vaig emprar 20 hores, minut amunt, minut avall. Avui han passat 9 anys i 10 M-m, per curiositat i per casualitat, he emprat 19 h 55 min 55 seg, resultat segons l'organització, 20 hores minut amunt, minut avall.

Tot comença a coll Formic, bé, ara la sortida és aquí, però sempre no ha estat així, la primera edició de la M-m es va celebrar amb motiu del 50è aniversari del Club Excursionista de Gràcia, entitat organitzadora de la travessa, allà pel 1972, i fins a la 19a el 1998 la sortida era al cim del Matagalls (1.697 m) i requeria fer una caminada extra d'aproximadament 3,6 Km i uns 550 m de desnivell positiu des del coll Formic. L'any 1999 es decideix donar la sortida des de coll Formic, bàsicament per motius de degradació de l'espai motivats per la creixent participació que va fer que s'imposés tancar les inscripcions en 3.000 persones. També la periodicitat ha variat, ja que des del

1972 fins al 1988, la M-m era biennal passant a ser anual del 1989 fins avui, la 33a el 2012.

El recorregut ha canviat poc al llarg del anys i se cenyeix força al que els dies 4 i 5 d'agost de 1904, mossèn Jaume Oliveras en companyia d'un altre capellà amic seu, Antoni Arenas, varen fer per primera vegada, partint del cim del Matagalls a 2/4 de 3 de la matinada del 4 d'agost i arribant al monestir de Montserrat pels volts de les dues de la matinada del 5 d'agost. Fou el Club Excursionista de Gràcia (CEG), del qual va ser membre mossèn Jaume Oliveras (1877-1957), qui el 1962 va prendre la idea de fer aquest singular recorregut en forma de travessa no competitiva, iniciant-se el 1972 i celebrant-se fins avui, i essent potser, la travessa d'aquestes característiques més reconeguda i amb més fama.

De nou a l'inici, la sortida a coll Formic, allà amb el Lluís Alonso, mirant d'assimilar moltes novetats, repassant consells i procurant fer l'últim esforç de mentalització, que estic preparat i he d'aprofitar al màxim la preparació realitzada a nivell físic i mental. La preparació va consistir en una llarga caminada de 60 km a mitjans d'agost i poc més. En aquell moment vaig creure que seria suficient, avui, amb més experiència, crec que no va ser la més adequada, però tot i això va contribuir que pogués arribar a la plaça del monestir de Montserrat.

Els últims anys sortim de 25 en 25 a intervals d'1 minut des de les 16 h i fins a les 18 h. Hi ha una sortida especial a les 15,59 h per als participants de 60 o més anys que ho sol·licitin i acreditin la seva edat, són els veterans. Però també

la sortida ha sofert al llarg del anys canvis en l'hora i les formes. Quan se sortia de la creu del Matagalls es feia a les 20 h i sortia tothom al mateix temps, després a coll Formic es va començar sortint a les 17.30 h minut a minut com ara.

Hi ha nervis, mires l'hora oficial de sortida, ajustes el rellotge, veus aigua o algun refresc, xerres amb els companys, et fas fotos i quan s'acosta l'hora, t'apropes a la sortida i encara que sigui la desena aquell formigueig a l'estómac se segueix produint fins que cau l'hora.

El xip pita al passar pel detector que ens dona l'hora exacta de sortida, això és des de la 32a edició, abans va ser el lector del codi de barres i abans ens foradaven la cartolina del full de ruta. Els nervis es relaxen una mica i de seguida et trobes travessant la carretera i caminant per la pista camí de la Calma, ja ets dins la M-m.

És el moment de marcar el ritme i començar a regular les forces que has acumulat i vols que et portin a Montserrat. La Calma, amb els quasi 8 km de bona pista, et posa dins de la travessa, comprovant temps de pas pel Café i arribant al C1, el primer control. Fins aquí sovintegen comentaris del tipus «deixa'ls que corrin!, vas bé?, com anem de temps?», i multitud de bromes que ens fan passar ràpid els primers milers de metres. Habitualment anem en grupets amb força xerrameca que també et deixa temps per ficar-te dins teu i fer repàs als teus pensaments, arreglar el món i fer projectes de futur. Amb tot això ja baixem cap a Aiguafreda. Aquesta vegada ens han canviat l'itinerari de baixada de la Calma a Aiguafreda; fins ara ho fèiem anant fins al

5 MÓN EXCURSIONISTA

Avituallament a can Janot durant la 25a M-m l'any 2004. Foto d'Àngels Castillo.

collet de Sant Martí sota el Tagamanent, seguíem per la pista fins a la torre elèctrica i pel sender fins a Aiguafreda, ara prenem una pista força pedregosa, més llarga i més avorridota, a mi m'agradava més l'anterior recorregut, jo diria que més muntanyenc i més agradable, però per ser just també més perillós sobretot si ha plogut. Ja som a Aiguafreda, per a mi és com si arribéssim al final de la primera etapa, els ànims de la gent que hi ha esperant-nos ens esperonen a seguir. La font d'aigua, parada per a molts, ens indica el final de la primera part de la travessa, normalment no em paro i segueixo uns quants cents de metres fins al primer avituallament. Refer forces va molt bé, veure caldet o te calent, aigua o begudes isotòniques i fruites i codonyat. He de dir que aquest any han mancat els entrepans i potser altres queviures, deuen ser les retallades? Ens reagrupem i passats uns 10-12 minuts de nou a caminar.

Ara ens espera superar els cingles de Bertí. Som-hi, animosos després de men-

jar i veure, fem bromes, ens fan fotos, i el Sergi Parera, supporter, ens està esperant i quan sortim de l'avituallament ens immortalitza, tots anem bé i de moment no hi ha signes de cansament. La pujada al pla de la Garga, al capdamunt de la cinglera, es fa per una pista curta però dura, abans es feia per un corriol que generava sovint força cues. En Xavi Fuguet em mira, jo li torno la mirada, no diem res, però tots dos sabem què hem de fer, ho fem des de fa uns pocs anys, i què fem?, ens posem un al costat de l'altre i de la mateixa manera que la pista es va fent més costeruda anem accelerant el pas fins que el ritme és fort, fort, tant que es produeix el que no passa quasi mai durant la travessa, comencem a deixar gent enrere i poc a poc atrapem més gent, realment és com una autoprova de forces. Solem arribar al pla de la Garga esbufegant, però molt, molt contents, perquè ja som al 2n control de pas, C2, i portem un quart de travessa.

Passem el control i reduïm la marxa, van arribant els companys i tots més o menys agrupats seguim. Ja és fosc i en pocs minuts la serp multiluminosa omplirà els camins fins que l'albada ens atrapi de nou i com espelmes en un pastís d'aniversari s'apaguin ara amb un simple «clic». Ja amb el frontal, amb el camp visual reduït a uns pocs metres, seguim caminant dins la nit de la M-m, una nit que per a la majoria dura unes 10 hores, ho dic perquè alguns, cada vegada més, ho fan corrent i arriben en plena nit al monestir. Nosaltres seguim, deixem can Janot, travessem la C-1413, fem una curta i forta pujada —aquest any sembla que hi ha més gent perquè es fa una cua que ens té aturats uns minuts—, poc a poc de nou ens movem i ja sense parar, només 1 minut per

«fitxar» al C3 (Casa de la Rovireta); ens acostem al segon avituallament: coll de Poses. Anem bé de temps, hem fet 32 km i de nou mengem i bevem, trobem que no hi ha empanada i que els entrepans aquest any només són de tonyina, deuen ser les retallades? Com sempre 10-12 minuts i marxem, els comentaris són força optimistes, els companys del GIREs i els de la SEAS, estem tots molt animats, anem bé, el Barça ha guanyat 1 a 4 al camp del Getafe, això ens anima a molts, i ara al coll de Matafaluga i una llarga pista ens durà a Sant Llorenç Savall. Algú, en edicions anteriors, havia fet comentaris abans i durant la pujada al coll de Matafaluga, comentaris fent al·lusions a la llargària, el terreny, la caminada feixuga fins a arribar al C4, final del coll i principi de la llarga, llarga aproximació i arribada a Sant Llorenç Savall. Aquest algú, la Pilar Cervantes sap de qui parlo, enguany no ha fet cap comentari durant el tram de més d'una hora de pujada i algun tram pla fins al C4. Com podeu suposar l'algú dels comentaris sóc jo, el Pep Gil.

Tornem a la travessa, som al coll de Matafaluga C4, 37 km fets i ara Sant Llorenç ens espera. Passen uns minuts de les 24 hores, ja som diumenge 16 de setembre, comencen a sortir senyals de cansament, petits dolors poc duradors i a diferents parts corporals, genolls, peus i malucs són els més habituals. Mirant endavant veiem els llums de Sant Llorenç, semblen a tocar i els tenim a quasi 9 km. Mirant enrere la serp de llumets és llarga, molt llarga, això ens anima molt perquè com més llarga, més a prop som del tercer avituallament a Sant Llorenç. Us diré quelcom que em va dir en Cesc Castillo abans de començar la meua primera M-m —ell no va poder ser amb mi en aquella ocasió

ja que es recuperava d'una intervenció al menisc— «Pep, no pensis que quan vegis els llums de Sant Llorenç ja està fet, no t'ho creguis, et queda una bona botifarra, pesada i avorridota, a més és una pista amb molts tobogans, aprofita per baixar-los fent petites corregudetes, veuràs que els faràs millor». La veu de l'experiència, dit i fet, encara que ja portes les cames tocades, aquests petits canvis de ritme funcionen i amb tot això ja som al coll de Can Vinardell; la torre elèctrica, girem a la dreta i caminem mitja horeta i la meitat de la M-m al sac.

Fa estona que han tocat les dues de la matinada, quasi 10 hores des de la sortida del cada vegada més llunyà, coll Formic. L'arribada a Sant Llorenç és com si haguessis superat la majoria d'edat de la travessa, no està feta però les sensacions, de vegades enganys, que experimentes són prou indicadores del teu estat físic i anímic. Acostuma a ser punt de trobada amb els supporters. Enguany en Sergi Parera i en Juan Rojas, el marit de la Pilar, ens esperen i ens donen suport. Porten begudes, menjar, robes de recanvi, farmaciola per solucionar petites lesions i els impagables ànims que són el millor remei per seguir.

Aquí hi ha avituallament de l'organització i aprofito per fer una crítica, ara més extensa, referent a la qualitat i quantitat del que se'ns dona per alimentar-nos al llarg de tota la M-m. Enguany, 37, 32 i 29 euros hem pagat els no federats, els federats amb xip blanc de lloguer i els federats amb xip groc en propietat. L'any 2003, per a mi la primera M-m, vam pagar 18 euros els no federats, és a dir, el preu s'ha doblat en 9 anys i no vull dir que s'hauria de doblar la quantitat i la

El Cesc, el Pep, el Xavi (tocant-se el nas) i el Pau durant la 29a M-m del 2008. Foto d'Àngels Castillo.

qualitat, passa que, allò que notàvem els últims anys, aquest any ha estat més palpable, una disminució de la quantitat i de la varietat. Deu ser que hi ha menys ajuts?, menys espònsors?, de cert no ho sé, però sí que ho pateixo juntament amb 2.999 participants més.

Dit això, érem a Sant Llorenç i aquí parada i cafè al bar Royal. Sí, des de fa dues o tres edicions alguns companys parem i fem un cafè, mengem una pasta, coca o el que els supporters ens duen, aprofitem per anar al lavabo i en ocasions veure repetits els gols del Barça, els gols que com una reguera de pólvora hem sentit cridar al llarg dels camins en la negra nit del dissabte matagallero. Aquest descans de mitja hora també serveix per posar-se crema als peus, fer canvis de roba i mitjons, prendre algun analgèsic si el dolor de cames i peus comença a ser notori, en definitiva som al bell mig, a partir d'ara el got serà cada vegada més ple o buit, segons com ens ho mirem.

Els éssers humans tot i tenir unes conviccions, unes pautes, no sempre fem el mateix o reaccionem igual en situacions similars. Per què dic això?, perquè he comentat l'aturada al bar Royal i un cop sortim per tornar a la marxa, unes vegades ho he fet amb moltes ganes de seguir, amb impaciència quasi bé, en canvi d'altres he reprès el camí amb la inèrcia de seguir endavant sense més, gairebé a la força, perquè he d'acabar. Però bé, deixem els pensaments que van amb tots nosaltres en aquest i d'altres moments de la travessa i ja ens acostem al C5 a la pista d'en Dalmau, després d'haver passat pel mas de la Roca on quasi sempre trobem els porrons de moscatell buits i els músics se'ls han cruspit, però ves per on, enguany encara són prou plens per fer un tragueta qui ho vulgui i endur-se a la boca unes avellanes o ametlles torrades.

Ara sí, pels volts de les 4 de la matinalda passem el control i una mica més de la llarga pista d'en Dalmau ens duu a la riera de les Arenes on voregem l'ermita de Ntra. Sra. de les Arenes. Arribats a aquest punt fins a la present edició seguïem la pista fins agafar el trencall a la dreta que iniciava la pujada al coll de Grua, potser un del trams més forts de tota la travessa, però amb un carisma molt especial. Personalment tinc records molt variats d'aquesta pujada, des de la primera participació en què el primer sol del matí ens enxampà a mitja pujada amb els constants ànims del Lluís Alonso i algun gelocatil —per allò del mal de cames— que van fer que finalment coronés tan genuí recorregut. Des d'aleshores sempre l'he pujat de nit fins a l'edició de l'any passat i he de dir que la pujada que aquest any hem fet pel torrent de les Sa-

leres, com us ho diria, no té encant, es fa llarga i força monòtona i enganyosa, ja que arribes al C6 creient que has coronat el coll i no és així, et queda un torrent costerut, molt costerut, ple de rocs que ens dificulten encara més la ja costosa ascensió. Però sempre hi ha el costat positiu, ja hem liquidat un altre control i en pocs minuts som al quart avituallament al Camí Moliner, popularment conegut com «els donuts», com us podeu imaginar ens esperen, l'aigua, llet, llet amb cacau, sucs, galetes, fruites, fruits secs i donuts a meitats, habitualment no en menjo quasi mai, allà els trobo molt bons. És un quart de 7, portem 60 km i ens en queden 24 més, tothom va arribant i alguns ja marxem, les cames ja estan «tovetes» i ens esperen uns 30 minuts de fortes baixades per la urbanització, però els ànims són pels núvols, estem cansats, com he dit les cames fan mal, els peus també, però d'aquí a molt poc es farà de dia. Travessem la BV-1221, són les set i pocs minuts del matí, la negror que ens acompanya des de quarts de nou de la nit deixa pas a una tímida albada que romanceja més del compte pels núvols que tapen el cel.

La propera fita: el C7 al coll del Queixal. Anem un grupet de gent del GIREs i la SEAS, al llarg de la caminada anem fent allò que diuen «la goma», ens apropem, ens ajuntem i més tard ens dispersem i ens tornem a ajuntar, i així van passant els quilòmetres i les hores.

Som a la urbanització Les Pedritxes, sempre l'he feta ja avançat el dia o bé, com en la darrera ocasió, a trenc d'alba. El grupet de cinc pugem en silenci o amb petites xerradetes que fan al·lusió al tram que estem fent que és quelcom pe-

sadet pel constant pendent pels carrers asfaltats. Després, per una pista que no deixa de pujar, ens enfilem al control tot just al coll. Uns minuts i seran les 8 del matí, cel ennuvolat, ja portem més de 66 km i ens manquen poc més de 18 km.

En totes les M-m que he participat, en arribar a aquest punt, amb Montserrat de fons, a ple dia i temperatura idònia per seguir caminant i amb un tram de baixada considerable per poder relaxar una mica la marxa, he tingut la sensació que podia acabar. Enguany també, però, en aquest punt, una inesperada i alhora dolorosa notícia. La Montse Peiró es veu obligada a abandonar. El cansament acumulat, el mal de peus i cames i l'escassa preparació, l'han dut a prendre aquesta definitiva i dolorosa decisió. La Montse coneix bé la zona, té la carretera BV-122 a uns 2 km i seguint l'itinerari de la M-m, en pocs minuts i el temps que tardi en arribar en Daniel Cardona a recollir-la serà camí de casa seva. La Montse és caminadora i molt forta, si ella vol, i amb una mica de preparació per tenir un bon fons de reserva, la propera «està feta».

Seguim, ens queda encara molta teca, ara el C8 a Les Vendranes és l'immediat objectiu. L'ambient, malgrat l'abandó de la Montse és molt positiu, sembla que el dia va a millor, els núvols s'estan esvaint i cada vegada hi ha més blau al cel, tots els components del grup estem força animats i tot i les constants parades i parades que fem pels trams de corriols, el temps s'ajusta al previst i si no hi ha un daltabaix tots arribarem a port amb bon vent. Aquestes parades a què m'he referit abans, en edicions anteriors no es produïen, si més no en les vuit primeres; en canvi, des de l'any passat i en el pre-

En Xavi i el Pep al control d'arribada durant la 33a M-m del 2012. Foto d'Àngels Castillo.

sent, s'han produït llargues cues, que en ocasions han arribat a produir embussos amb parades considerables. Suposo que la massificació de la prova ho ha causat, i tot això ens fa perdre molts minuts. Però bé, ja tenim a la vista la masia de Les Vendranes, C8, enrere queden la Casa Nova de l'Obac i la BV-122, paradetes i parades, són tres quarts de 9 del matí i ja portem 71,2 km i en resten 13,6 per arribar.

Fer un itinerari moltes vegades fa que el coneguem i que després de moltes caminades puguem donar una opinió sobre com el veiem. El tram que ens duu de Les Vendranes a Vacarisses, m'atreveixo a qualificar-lo d'impertinent. Per què impertinent? És un recorregut relativament curt, uns 2.300 metres. Quan deixem el C8 baixa ràpidament per un camí desigual i trencacames, travessa una riera, gairebé sempre seca, després ens porta pel bosc en una abrupta pujada i acaba en un descens de fort pendent per una pista que ens arriba al raval de Vacarisses

on a tocar del cementiri l'organització ens espera amb el cinquè avituallament intermedi. Per què impertinent?, doncs, són més de 16 hores des del coll Formic, 71 km caminats i tot i que el camí té un cert encant, no és ni molt menys lleig, aquests puja i baixa tan sobtats, com diria algú conegut «ara no toca», seria millor un sender planer amb lleugera baixada, que ens relaxés les cames, però no és així.

Bé, opinions a part, ja som a Vacarisses, Montserrat a tocar, el dia s'alegra i un regal en forma de suport. En Juan, el marit de la Pilar, ens espera un centenar de metres abans de l'avituallament oficial, i ens ofereix delicatessen de collita pròpia, raïm de la vinya de casa, figues de la figuera de l'hort, més fruita, fruits secs, en definitiva, una delícia i un veritable regal poder gaudir de fruits collits fa tan sols unes hores. Aquesta parada fa que el grup, aquest que fa «la goma», es torni a reunir i un cop ens satisfem les necessitats alimentàries reemprenem la marxa.

Són gairebé les 10 del matí, arribem a l'estació de Vacarisses. Abans de travessar les vies esperem l'arribada d'un tren en direcció a Manresa, un cop aturat el comboi passem i continuem. Aquests gairebé 10 km que ens queden per trepitjar la catifa vermella de la plaça del Monestir, es fan en part per camins d'asfalt i tot i que tenim davant mateix, com un gran aparador, el massís de Montserrat, es fan feixucs, però les ganes, l'optimisme que ens genera la proximitat d'un bon final, els comentaris i els acudits d'en Xavi ens duen passa rere passa a assolir l'objectiu més immediat i que no és altre que el C9, el control de pas del camí de l'Hostal de la Creu. Monistrol a tir de pedra, ja el

veiem, les ganes són tan grans que el bip produït al pas del xip pel detector ens anima encara més. Seguim el camí romà, sí, ara trepitgem pedres que eren transitades fa 2000 anys, però les cames ja no estan per gaires festes i els petits saltiro-nets que hem de fer per anar baixant el camí en direcció a Monistrol de Montserrat, ens colpegen les cames d'allò més. Tot suma i fa més calor, som a mig matí i el sol escalfa cada cop més, més quilòmetres al cos, més hores damunt les botes, peus i cames adolorides i alguns símptomes de veritable fatiga, però apareix la figura del supporter, i ara és la Nathalie, la dona del Xavi, que puntual a la cita ens espera a la pista que enllaça al final del caminet que en ràpida baixada ens acosta a Monistrol.

Fa uns anys, la Nathalie va decidir, per a mi en un gest molt encomiable, rebre el Xavi a Monistrol i pujar amb ell els últims 5 km, potser els més durs, fins a l'arribada. Aquest fet no només ajuda en Xavi, ens ajuda a tots els qui anem en el grupet, i jo m'apunto el primer, perquè no és el mateix fer l'última pujada sol que ben acompanyat. La Nathalie, bona caminadora, fresca i en bona forma, et fa, com us diria, com a les curses d'atletisme, de «llebre», encara que de vegades es quedi darrere, en un segon plànol, per no forçar la marxa i deixar que siguem nosaltres, que anem més tocats, els qui marquem el ritme.

Arribats a la font, abans de creuar el Llobregat pel pont de tres arcs que ens permet passar al nucli més antic de Monistrol de Montserrat, fem una paradeta, ens reagrupem, bevem aigua i omplim cantimplores. Des d'ara i fins a l'arribada, només a la plaça de la Font Gran, que és a

tocar, podem omplir aigua ja que al C10, al qual arribarem aviat, quasi sempre que he passat per ell ha esgotat l'aigua, per aquest motiu és millor omplir-les ara.

Mirem l'hora, estem en el temps previst, tan sols uns minuts pel damunt de l'hora, són tres quarts i 6 minuts d'onze, gairebé 18 h i mitja des de la sortida. Creuem el pont, carrer del Pont i carrer de Sant Pere, travessem la plaça de la Font Gran després de mirar a banda i banda passem la BV-1121 que puja fins al Monestir de Montserrat. En aquest punt, només les forces, l'ànim, el suport dels companys i acompanyants i la inevitable muntanya de Montserrat ens empenyen i ens separen del gran premi, l'arribada.

Mires al terra, comença a pujar de valent, mires amunt, la muntanya de Montserrat, mires el cel, sol i calor, són les onze tocadés, de tant en tant ens diem unes paraules per encoratjar-nos els uns als altres i ens expliquem anècdotes d'edicions anteriors. La pista de l'Aigua, ufl!, un petit descans per a les cames, és un tram curt que ens du al C10, penúltim control. Uns glops de gaspatxo, una mica d'aigua i els 3.200 m finals amb 440 m de desnivell. Quan passats uns minuts de reprendre el camí, fas una petita aturada, et gires i veus allà a baix l'últim control C10, un tram de sender que ja has fet, la gent com tu que esbufegant va avançant pas a pas, cada pas un més i un menys, ara veritablement és quan tot allò que hem dit al començament es fa realitat. El cap mana les cames, els peus, el mal de panxa, la set i la boca seca. Ara sí, una sola idea domina el teu esperit que alhora mana el teu cos: he de finalitzar allò que he iniciat, com sigui he de sentir l'últim «bip» allà a la plaça del Monestir.

Participants del GIRES i de la SEAS al final de la 33a M-m de l'any 2012. Foto d'Àngels Castillo.

I amb aquest pensament segueixes, passa rere passa, petites aturades per mirar el que ja està fet, petits glops d'aigua o d'alguna beguda isotònica per hidratar-te i reposar sals al cos, ja força malmès. Saps que queda poc, revius moments de la travessa, bons i no tan bons, les llargues 10 hores de negra nit, les converses, acudits i comentaris, les parades als avituallaments, el cafè a Sant Llorenç Savall, aquell o aquells moments quan et dius a tu mateix, fluixet perquè ningú se n'assabenti: què hi faig jo aquí? Potser no la torni a fer, de vegades t'ho arribes a creure, si més no, uns instants o més temps. La llarga serp de cuques de llum, un espectacle... i els gols del Barça. També penses en la gent que t'estimes, encara que això ho fas sovint al llarg de tota la caminada, i fent una passa i una altra arribes a la canonada de l'aigua, preludi d'un dels trams més durs, sinó el més dur de tota la travessa; són les escales que ens porten al coll de les Baranes, 621 metres d'alçada, el camí de la Santa Cova

a tocar, escassament a 1 km de camí i 100 m de desnivell i ja hi som.

Passen uns minuts de les 12 del migdia, el Toni ens espera al camí de la Santa Cova, ens fa fotos i ens acompanya els últims metres donant-nos ànims i empenyent-nos moralment. L'autoestima pels núvols, en aquesta última edició fem els darrers compassos junts la Nathalie (*supporter*), el Xavi, el Toni (*supporter*), que ens fa el reportatge fotogràfic, i el Pep. Uns metres més endavant hi ha la Teresa i en Pau, darrere nostre vénen a bon ritme, la Pilar, la Lourdes i en Joan, en Pere Rios i el Pepe Oliver a escassos 15 minuts i en Ramon, amb alguns problemes físics, està més despenjat però va progressant, no m'oblido d'en Cesc, aquest any en la seva aventura en solitari ja fa més d'una hora que ens espera dalt la plaça del Monestir. I així, fent broma, fotos, rebent l'escalf i els ànims de la gent que trobem pel camí, passem el telefèric de Montserrat «l'Aeri» i ja tenim davant nostre, a escassos 100 metres, família i amics que ens reben amb fotos, petons i abraçades.

Un parell de minuts i un petit somni complert, superes les escales que et deixen a l'alçada de l'emporxada, amb restaurants, botigues de regals i records, parades amb mel i mató, formatges, pa de figues i més queviures als que avui no hi prestes cap mena d'atenció. A l'esquerra l'entrada al cremallera, la gent, molts són familiars, amics, coneguts dels que anem arribant, també molta gent aliena a la singularitat del moment, simplement han vingut a Montserrat; penses que has de superar una trentena de graons girar a la teva dreta 20 metres de catifa vermella i escoltar l'últim «bip» i ja hi ets.

Però també et vénen al cap moments pretèrits, la primera arribada, el passat 2003, sol, desfet físicament i la càlida rebuda de l'Àngels i els amics, el Toni i la Magda. Les llàgrimes no continguendes que et surten després de l'esforç i la tensió acumulada al llarg de tota la travessa. Les arribades amb els peus lligats que gairebé no sents, ja que el mal de les cames és tan superior que ni les notes. Resultats oficials, que no classificació, ja que com sabeu la M-m no és una prova de competició, només cal acabar-la en menys de 24 hores. Dos «bips» quasi simultanis, Pep Gil 19 h 55 min 55 seg, Xavi Fuguet 19 h 55 min 56 seg, uns 11 minuts per sobre del temps previst, lliurem el full de ruta i ens donen el trofeu commemoratiu de la 33a edició de la Matagalls-Montserrat.

Abraçades, fotos, familiars, amics, companys de caminada ens felicitem mútuament. Preguntem per l'estat físic de cadascú, els temps emprats i és el moment de dir allò que després ens penedim d'haver-ho dit, no sempre, però sí en moltes ocasions, paraules més o menys com aquestes: l'any que ve no la faig, aquesta és l'última, ja n'he fet... ja en tinc prou, etc, etc, però la majoria de vegades, tornem, us ho he dit o potser no, sabeu què vaig dir després d'acabar la meua primera, aquella que no m'aguantava dret, n'he començat i acabat una, ja sé què és fer la M-m, no la faré més, com us ho he dit al principi, aquesta és la desena seguida i si l'any vinent tinc forces, espero fer l'onzena.

Bé, apunt obligat i necessari, quan arribem, quan tota la tensió acumulada es desploma, quan els dolors i mals corporals deixen pas a les felicitacions,

petons i abraçades, els que podem ens duquem, ens canviem i ens posem la samarreta de la present edició de la M-m per a les fotos de grup, també rebem uns presents molt especials en forma de «pancartes amb felicitacions», «diplomes als millors», fotos amb «escrits relacionats amb la persona», «medalles per a l'ocasió», «senyeres molt especials», etc... i el got de cava, i tot això gràcies als nostres supporters, però hi ha una persona sense la qual no hauria estat possible, em refereixo a la Marja, la dona d'en Pau que amb una extraordinària dosi d'imaginació ho ha fet realitat durant moltes edicions.

La Matagalls-Montserrat és una travessa dura, tothom que la fa és gràcies al seu esforç personal, però tot i que l'esforç individual és inqüestionable, el suport, els ànims, el seguiment de la gent que ens estima no es pot pagar. El més sincer agraïment als que m'han animat, suportat i empès durant aquestes 10 M-m: L'Àngels, la Victòria, el Cesc Castillo, el Lluís Alonso, el Toni González, la Magda Sahún, la Marta Arañó, la Rosa Maria Cortés, el Pau Santa Marina, la Marja van Oudheusden, el Xavi Fuguet, la Nathalie Gonçalves, el José Luis Ortiz Luichi, el Ricard González, l'Anna Rovira, la Basi, la Pilar Cervantes, el Carles Pomar, el Pere Rios, el Santi Gutiérrez, el Pepe Oliver, el Joan Poll, la Lourdes Barrera, el Ramon Poll, la Montse Peiró, la Teresa Reverter, l'Anna Castillo, l'Umesh Castillo, la Julie Santa Marina, el Juan Rojas, el Sergi Parera, el Xavi Amadó i les més d'una i més de dues persones que segur que em deixo (la memòria ens fa males passades), els demano disculpes per l'omissió, a tots moltes, moltes gràcies.

MATINAL A LA SERRA DE CRESTABOCS (ORDAL)

Joaquim Carbonell Calders

Poc abans de 2/4 de 8 del matí del diumenge 17 de febrer de 2013, al Parador, un membre de l'organització de les matinals ja ens va fer a mà, com és d'habitud en cada sortida, un magnífic escrit on es detallava l'indret de la caminada. El marc geogràfic d'Olesa de Bonesvalls, poble des d'on començarem a caminar aquell dia, els mitjans de vida de la seva gent i altres motius d'interès quedaren ben detallats en aquell interessant escrit.

Dies abans, i pensant en la sortida, el meu interès va voltar envers les relacions que unien dos pobles, Olesa de Bonesvalls i Sant Just Desvern. Tot ve del primer terç del segle XX quan un bon nombre de persones d'Olesa pensaren d'abandonar la seva llar nadiua per cercar una millor vida prop de la gran ciutat, Barcelona. Així doncs, diverses d'elles vingueren a raure a Sant Just. Molts dels lectors d'aquestes ratlles, i certament molta gent del nostre poble, coneixen els cognoms Mitjans, Milà, Farigola, Badell, Ràfols, Carbó i d'altres. Tots ells provenen d'aquella aventura migratòria de la gent d'Olesa de Bonesvalls i que des de lluny formen part de la nostra vila i ja els hem fet nostres.

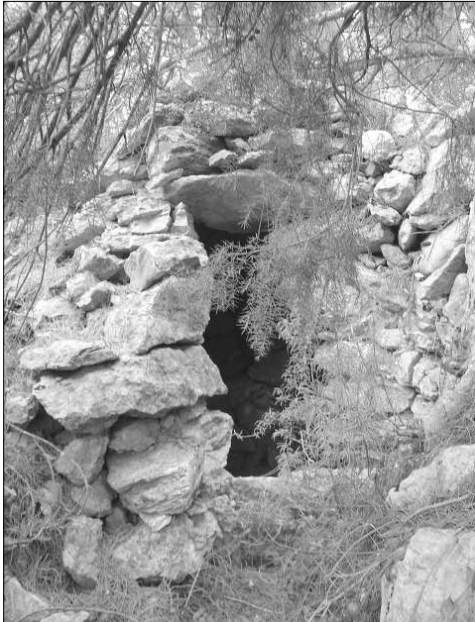
Certament d'aquest moviment no n'he pogut esbrinar el motiu concret. La des-trossa de vinyes per la fil·loxera ja era

L'església d'Olesa de Bonesvalls amb l'àngel que corona el campanar. Foto de Joaquim Carbonell.

cosa d'un passat més o menys llunyà i una vegada a Sant Just aquestes persones no es dedicaren a fer de pagès, però s'ocuparen en feines ben diverses ja sigui a la nostra vila com fora d'ella: modistes, flequers, mecànics, traginers... Tot em fa suposar, després de les xerrades que he tingut amb alguns successors d'aquells antics olesans, que allí no hi havia feina per tants braços i el migrat conreu dels camps d'Olesa no donaven per satisfer gaires boques. Les oportunitats quedaven un tros lluny. Ho palesa el fet que en trenta-sis anys (1900-1936) el poble va perdre 145 habitants i encara anà decreixent en població fins al cens de 1987, quan ja n'havia perdut 295 des del tombant de segle. El padró de Sant Just Desvern corresponent al 1920 ens diu que 17 olesans d'origen residien a la nostra població.

La importància d'Olesa però, prové de l'edat mitjana quan el camí ral i la carretera de pas de bestiar que el travessaven

Brocal del pou d'en Peret. Foto de Joaquim Carbonell.

eren utilitzats per unir Barcelona i Vilafranca, tenint en el seu terme, i molt proper a l'església parroquial, un hospital per a l'atenció de caminants i viatgers. Aquest edifici encara el podem admirar al barri de l'Hospital. El camí ral va donar vida al poble fins a l'adveniment, el 1802, de la Carretera Reial que unia les ciutats esmentades pel port de l'Ordal, quedant Olesa totalment aïllada quant a comunicacions des d'aquell moment.

Reprenent el fil de la sortida matinal i com he dit més amunt, per iniciar l'exercici trespassem des del centre d'Olesa tot passant pel carrer del Raval, via que, ni més ni menys, és la part urbana del torrent

d'Olesa o d'Oleseta que al cap de poc té l'aiguabarreig amb la riera de Begues, nom aquest que no perdrà fins a Sant Pere de Ribes. Aquí a Olesa traça una línia recta partint en dues meitats el poble. La curiositat del vial rau en el fet que les cases a banda i banda del curs intermitent d'aigua tenen gairebé totes a la seva eixida un hortet o jardí casolà amb el seu pou propi; tots ells amb el brocal ben empedrat. L'aigua hi és somera però escassa, recordeu que ens trobem al bell mig d'un serrat calcari i la pluja, quan cau, s'hi escola veloç per entre la munió d'esquerdes i esclatxes del rocam.

Deixarem les darreres cases del Raval per seguir pel llit sec del torrent que va dibuixant tot un seguit de giragonses i revolts sempre envoltat per un dens bosc de pi blanc. En un encreuament de rieres, tocant el pou Olivella, prenguerem un costerut camí esquerrà en direcció nord per cercar, gairebé dalt de la carena, el corral, la barraca i el pou d'en Peret Milà. Aprofitant aquest pedregós conjunt arquitectònic, que visitarem, enllestirem l'esmorzar tot compartint viandes i begudes entre comentaris i rialles. Amb un grapat ben carregat de passos ens vam elevar fins al cim del turó de l'Oró tan sols per poder fer la foto de conjunt i dir «ja l'hem fet aquest», ja que la gruixuda nuvolada no ens deixà veure res dels entorns. Això sí, el camí de pujada ens va portar a la boca de diversos avencs i pous com el de l'Isidre Cuscó que més aviat es tracta d'una cisterna per recollir l'aigua d'algun reguerot que el pobre Isidre, temps ha, anà construint i així acumular aigua per regar la seva feixa.

Resseguint vers ponent la serra de les Planes (no us serà difícil esbrinar el

*La colla, menys
el fotògraf, dalt
del turó de l'Oró.
Foto de Joaquim
Carbonell.*

per què del seu nom, oi?) ens plantàrem dalt del turó de les Mentides (quin nom per un turó, no trobeu?) ja a la serra de Crestabocs. Es tracta d'un rocós i penjat crestall, que de ben segur, per la situació del seu cim, s'hi deu albirar bona part de la plana penedesenca. Per nosaltres res de res, el temps no ens feia costat. Tan sols davant dels ulls les diverses senyeres allí plantades ens oferiren un bon panorama que ens animà per emprendre el descens.

A tocar del cim comença el Fondo de Covacremada, anomenat, més avall, riera de la Rengla que amb poca estona ens va fer veure l'àngel que corona el campanar de Sant Joan Baptista, l'església d'Olesa de Bonesvalls.

Per fer aquest treball he consultat:

RAMOS ONSINS, ADA: «Origen i procedència de la població de Sant Just Desvern (1920-1945)». *Miscel·lània d'Estudis Santjustencs V* (ISBN 84-604-7024-5)

LLORACH SANTS, SALVADOR: *Olesa de Bonesvalls. Un paisatge, un passat i un present*. (ISBN 84-606.0671.6)

Full explicatiu de la sortida, editat per la SEAS.

Mapa de l'Institut Cartogràfic de Catalunya a través del web www.icc.cat/vissir3.

He mantingut converses amb Pilar Farigola Ràfols, Josep Farigola Blai, Montserrat Sala Mitjans, Josep M. Milà Nuell, Pilar Planas Farigola i Palmira Badell Farigola.

PUIG CORNADOR, 27 ANYS ABANS

Ferran de la Fuente Rigla

Les excursions dels cicles temàtics, de les quals sóc feliç participant des de l'any 1983, han tingut habitualment bona acceptació. Quan vaig començar a prendre part en aquestes excursions, alguna vegada calia la utilització de dos autocars —eren més petits que els actuals— un dels quals solia ser un vehicle petit ja força veterà que el Josep Roig, propietari dels autocars, conduïa amb molta cura i destresa. El sincronitzat del canvi —si és que el tenia— estava tan malament que quan reduïa a segona, era l'únic xofer que aconseguia no fer «cantar» el canvi, cosa que altres conductors de la casa no sempre aconseguien.

Excuseu-me aquesta llicència tècnica que aquest curs ve al cas perquè el Roig ha mostrat la seva intenció de venir a una de les excursions amb un autocar d'aquell temps, després d'emprar molt de temps en la seva restauració.

Anem al Puig Cornador. El 9 de febrer de 1986, just vint-i-set anys enrere, vam pujar el Puig Cornador i, com sol ser habitual, vam fer la foto de grup. Conservevem aquella foto i no hem pogut evitar la comparació. Disset excursionistes vam pujar en aquella ocasió, tot i que acostumàvem a ser-ne alguns més. Permeteu-me citar els seus noms. Hi havia dos destacats membres de la generació anterior, els senyors Jordi Cardona i Sebastià Farràs; Daniel Cardona; Higini Hernández; Josep i Eulàlia Nuet; Rosa Vendrell; Maria Sosa; malgrat la seva vestimenta amb ulleres rodones reflectants i anorac vermell tipus «mòmia» que li dona un aspecte d'enorme insecte vermell, s'intueix Ferran Camarasa —l'histrió habitual

*Foto presa per
Jordi Gironès el
9/2/1986 al cim
del Puig Cornador.*

Foto presa per Lluís Solé Sugrañes el 10/2/2013 al mateix cim del Puig Cornador.

d'aquells temps—; Francesc Turón; el nen Isaac Martí; un altre nen i una jove dels quals no conec el seu nom; el Joan Anton Pera; la Maria Lluïsa Sanz i Ferran de la Fuente. No apareix el Jordi Gironès perquè era darrere la càmera. Aquests quatre últims hem repetit l'excursió el propassat 10 de febrer de 2013 i hem sortit de nou a la foto, cosa que personalment em causa una gran satisfacció, igual com —suposo— que a la Maria Lluïsa, el Joan Anton i el Jordi.

Si aquella vegada vam ser disset, en aquesta ocasió vam ser trenta-set els

participants. Hem doblat amb escriure el nombre de participants.

Cal tenir en compte que aquests quatre no som els únics d'aquella època que encara venim a les excursions. Quinze o vint més encara ho fan de manera freqüent o esporàdica.

Aquestes sortides creen hàbit i molts dels participants arribats de quinze a deu anys ençà són habituals i ja estan «contaminats» per l'esperit i manera de fer de la SEAS, i això assegura un futur falaguer a les excursions dels cicles temàtics.

**XXXIX MARXA DE REGULARITAT
"FULGENCI BAÑOS"
12 DE MAIG DE 2013 - SANT MIQUEL DEL FAI**

Lloc	EQUIP	PUNTS
1	Bernat Macià - Núria Palomar	5,0
2	Joan Poll - Lourdes Barrera	5,0
3	Mario Adame - Àlex Adame	5,5
4	Enric Vendrell - Ricard Segura	6,5
5	Felip Linares - Roser Iglesias i Joy	7,0
6	Josep Barberà - Ramon Poll	7,0
7	Toni Simó - Teresa Faneca	8,0
8	Laia Malaret - Marc Naila i Marc	8,5
9	Pere Pascual - Montse Sala	9,0
10	Xavier Bardajó - Anna Farré	10,0
11	Montse Bartrina - Queralt Simó	10,0
12	Joan Garrofer - Neus Garrofer	10,5
13	Joan Poll - Imma Poll - Jesús Hernández	11,0
14	Carlos León - Aniol Pujol	11,0
15	Pep Gil - Àngels Castillo	11,0
16	Francesc Riera - Maribel	11,5
17	Joan Malaret - Francesc Fàbregas	12,0
18	Josep M. Ballart - Maria Cònsul - Romi Porredon	12,0
19	Joan Gironès - Núria Gironès - Marta Gironès	12,0
20	Xavier Vendrell - Vanessa Guamis	12,0
21	Carla Cortès - Marina Salas - Marta Giralt	12,0
22	Marta Celma - Jairo Pérez	12,5
23	Josep Requena - Ada Requena	13,0
24	Dolors Cardona - Anna Simó	13,0
25	Josep Milà - Alba Milà	13,0
26	Toni Malaret - Vanessa de Francisco	14,5
27	Anna Moreso - Helena Berlanga	14,5
28	Josep M. Rius - Joana Jimeno - Jana Rius	14,5
29	Teresa Reverter - Guillem Amadó	15,0
30	Núria Mitjans - Jordi de la Riva	15,5
31	Roser Sánchez - Salvador Pont	16,0
32	Aleida Martinell - Carles Fuentes	17,0
33	Vero Martínez - Albert Orteu	19,5
34	Marsi Silva - Francesc Romero	34,5
35	Imma Pericas - Marta Serna	38,5
36	Isaías Bravo - Marianela Tamayo - Magalis Pérez	41,5

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 6 de maig de 2013

— Altes i Baixes: cap

— La presidenta, Romi Porredon, agraeix a la Maria Garcia, l'Elisabeth Bart i la Montserrat Sala la seva participació, representant la SEAS, als actes de la Fundació Joan Petit. La nostra Secció segueix recollint fons per aquesta fundació aprofitant les activitats que fem.

— Aquest mes d'abril s'han facturat les quotes dels socis i s'han comprat tres tendes de campanya.

— Ha estat confirmada pel Tribunal Català de l'Esport la nova junta de la FEEC encapçalada per Jordi Merino.

— En haver canvis en el tractament dels accidents de muntanya, com és el cas d'haver d'omplir una fitxa si l'atenció sanitària es produeix en un centre no concertat, fa que es decideixi enviar a tots els socis un protocol d'actuació actualitzat, el qual serà posat al web.

— La comissió sobre joves s'ha posat en marxa i es mantenen contactes amb l'Esplai, l'Agrupació Escolta i el Casal de Joves. Es preveuen iniciar noves activitats que siguin d'interès per als joves.

— S'ha concretat muntar l'exposició «Paisatge i traç a través dels butlletins de la SEAS» al Mil·lenari entre juny i juliol i al Centre d'Informació Municipal de can Ginestar del 24 d'octubre al 26 de novembre.

— En el cicle de conferències «De la Prehistòria a la romanització», recentment finalitzat, hem tingut una gran col·laboració per part de Miquel Molist i Anna Gómez del departament de Prehistòria de la Universitat Autònoma de Bellaterra.

EXCURSIONS EN FAMÍLIA

La SEAS enceta una nova activitat: «Excursions en família». Es tracta d'una nova modalitat de sortides que consisteix a fer excursions plegats, els grans i els petits, per tal d'iniciar i instruir la mainada en el món i la filosofia de l'excursionisme i compartir-ho en família.

L'objectiu bàsic és que els infants arribin a conèixer diversos indrets del nostre país, intentant que, al mateix temps, s'ho passin bé gaudint del paisatge, de l'activitat esportiva i de propostes lúdiques variades.

Les excursions proposades són adaptades als més menuts, d'una edat aproximada entre els 7 i 12 anys, amb recorreguts d'uns 6 o 7 quilòmetres i amb un desnivell màxim d'uns 200 metres. Les excursions són obertes a tots els nens i les nenes, i a totes les persones que els agradi viure la natura amb els fills o els néts, i en companyia d'altres amats.

La primera sortida serà el 29 de setembre i el 27 es farà la reunió de presentació de l'activitat.

SEAS TRAIL RUNNING

El divendres 13 de setembre es presentarà a les 20 h, en el nostre local, la nova activitat adreçada a corredors de muntanya amb la denominació de SEAS Trail Running.

Volem aglutinar els nombrosos corredors que hi ha al poble, organitzant sortides periòdiques des de Sant Just i itineraris a llocs d'interès, i organitzar un calendari de curses per a l'any 2014. Volem que no es tracti només de córrer per la muntanya sinó d'anar a la muntanya corrent.

BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 79. No. 307

Taula de redacció — Leonci Canals, Daniel Cardona, Ferran de la Fuente,
Maria Garcia, Jordi Gironès i Agustí Revilla.
Autoedició — Jordi Gironès
Tramesa — Elisabeth Bart
Disseny — Toni Royo
Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern
Impressió — Espai Gràfic Anagràfic, S.L.

ÍNDEX

- Portada** — Camí de la Santa Cova durant la Matagalls-Montserrat del 2012
02 — Calendari
03 — Matagalls-Montserrat 2003-2012, per Pep Gil
13 — Matinal a la serra de Crestabocs (Ordal), per Joaquim Carbonell
16 — Puig Cornador, 27 anys abans, per Ferran de la Fuente
18 — Resultats de la XXXIX Marxa de Regularitat "Fulgenci Baños"
19 — Informació de la SEAS

La presidenta Romi Porredon lliura a Núria Palomar i Bernat Macià el trofeu de guanyadors de la Marxa de Regularitat del 2013. Foto de Carla Cortès.

SEAS, entitat esportiva núm. A01824

Butlletí de la SEAS

Núm.307 Juliol/Agost 2013